

KONINKRIJK BELGIE

COMMISSIE VOOR DE
BESCHERMING VAN DE
PERSOONLIJKE LEVENSSFEER

Brussel,

Adres : Hallepoortlaan 5 - 8, B-1060 Brussel
Tel. : +32(0)2/542.72.00 E-mail : commission@privacy.fgov.be
Fax.: +32(0)2/542.72.12 <http://www.privacy.fgov.be/>

ADVIES Nr. 12 / 2004 van 21 oktober 2004

O. Ref. : SA2 / A / 2004 / 013

BETREFT : Wijziging van de artikelen 133 en 134 van de Programmawet van 8 april 2003.

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer;

Gelet op de wet van 8 december 1992 betreffende de bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (hierna WVP), inzonderheid art. 29;

Gelet op de adviesaanvraag vanwege de Staatssecretaris voor de Informatisering van de Staat ontvangen op 19 oktober 2004;

Gelet op het verslag van de Voorzitter;

Brengt op 21 oktober 2004 het volgende advies uit:

I. VOORWERP VAN DE AANVRAAG

Het deel van het ontwerp van programmawet dat wordt voorgelegd aan de Commissie met het oog op advies, strekt ertoe om de artikelen 133 en 134 van de Programmawet van 8 april 2003 (hierna PW) aan te passen.

De te wijzigen artikelen - met betrekking tot dewelke de Commissie advies nr. 14/2003 op 17 maart 2003 verstrekke - bepalen welke instanties aan de natuurlijke personen, die gebruik wensen te maken van de door de overheid aangeboden elektronische diensten, een gebruikersnummer zullen toewijzen. Ten einde de identiteit van de aanvrager te verifiëren kunnen deze instanties de mededeling eisen van de gegevens die voorkomen op de identiteitskaart en de sociale identiteitskaart. Met het oog op de controle van de meegedeelde gegevens wordt hun toegang verleend tot een aantal databanken.

Volgens de toelichting dringt een aanpassing van deze bepalingen zich op. Men wenst de elektronische diensten ook aan te bieden aan personen die niet beschikken over een identiteitskaart of een sociale identiteitskaart. Aldus wordt vermeden dat personen louter op grond van hun nationaliteit geconfronteerd zouden worden met een verschillende behandeling. Met het oog op de verificatie van de identiteit van de aanvrager is het ook aangewezen dat de mogelijkheid tot raadpleging van andere databanken dan diegene die reeds in artikel 134 PW zijn vermeld, wordt opgenomen.

II. ONDERZOEK VAN HET ONTWERP

2.1. Wijziging van artikel 133 PW

2.1.1. In de bespreking per artikel wordt gesteld: "Bijgevolg is het aangewezen om de registratiekantoren in staat te stellen om tijdens de on-line registratieprocedure ook gebruik te maken van andere identiteitsdocumenten, zoals de verblijfskaart van een onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen (de zogenaamde "*blauwe kaart*") en de identiteitskaart voor vreemdeling (de zogenaamde "*gele kaart*")." Met het oog daarop wordt artikel 133, tweede lid, PW aangevuld met een 3° en 4° die verwijzen naar de verblijfskaart en de identiteitskaart bedoeld in artikel 31 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Momenteel maakt artikel 133, tweede lid, 1°, PW gewag van de eventuele mededeling van de gegevens die voorkomen op de identiteitskaart bedoeld in artikel 6 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen (hierna WBI)

Dit artikel zegt:

§ 1. De gemeente geeft aan de Belgen en aan de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om zich in het Rijk te vestigen een identiteitskaart die geldt als bewijs van inschrijving in de bevolkingsregisters.....

(vijfde lid) Op de voorzijde van de identiteitskaart die bedoeld wordt in het eerste lid, wordt in het bovenste gedeelte daarvan, enerzijds het woord " België " en anderzijds de woorden " identiteitskaart ", " verblijfskaart voor vreemdeling ", of " identiteitskaart voor vreemdeling " aangebracht, naar gelang van het geval de houder van de kaart respectievelijk de hoedanigheid heeft van Belg, onderdaan is van een Staat die lid is van de Europese Unie of van de Europese Economische Ruimte of geen onderdaan is van een lidstaat van deze Unie of deze Ruimte."

De term identiteitskaart in artikel 133, tweede lid, 1°, PW is dus niet beperkt tot de identiteitskaart van personen die de Belgische nationaliteit hebben, maar viseert ook de “identiteitskaart” van onderdanen van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen en van onderdanen van een Staat die geen lidstaat is van de Europese Unie.

Het komt de Commissie dan ook voor dat vreemdelingen die ingeschreven zijn in de bevolkingsregisters geen aanpassing van artikel 133 vereist is ten einde hen in staat te stellen te genieten van de elektronische diensten aangeboden door de overheid.

Binnen de korte tijdspanne waarover de Commissie beschikte was het haar niet mogelijk een grondig onderzoek te doen naar de draagwijdte van de identiteitskaart bedoeld in de WBI enerzijds en de verblijfskaart en de identiteitskaart bedoeld artikel 31 van hoger vermeld koninklijk besluit anderzijds.

2.1.2. Een limitatieve opsomming van de identiteitsdocumenten waarvan de gegevens in aanmerking komen met het oog op het verstrekken van een gebruikersnummer in de wet, is een weinig soepele werkwijze. Daarom wordt voorgesteld om artikel 133 uit te breiden tot elk document dat de identiteit van de houder aantoont, dus met een “generieke” verwijzing. Het gebruik van de gegevens die erop voorkomen zou toegestaan worden door het sectoraal comité voor de federale overheid.

De Commissie ziet niet in waarom er met betrekking tot deze documenten gewag gemaakt wordt van “gebruik van de gegevens” die erop vermeld worden terwijl er m.b.t. de andere identiteitsdocumenten wordt gesproken van “mededeling van de gegevens” die erop vermeld worden. Vermits de enige bedoeling erin bestaat om aan de hand van de gegevens de identiteit te verifiëren, is het gebruik van die gegevens niet aan de orde wegens overmatig (art. 4, § 1, 3°, WVP), het dient eveneens tot mededeling te worden beperkt.

Het is de bedoeling om het sectoraal comité voor de federale overheid te belasten met het vaststellen van de gegevens op de “generieke” kaart die meegedeeld kunnen worden. De Commissie ziet geen enkele reden waarom ten overstaan van de mededeling van de gegevens op de “generieke kaart” vermeld worden een andere houding wordt aangenomen dan ten overstaan van de mededeling van de gegevens op de “specifieke kaart” vermeld worden. Ze meent dan ook dat het niet aangewezen is dat het sectoraal comité van de federale overheid met dergelijke opdracht zou belast worden.

Rekening houdend met de door de Commissie geformuleerde opmerkingen zou de tekst er dan kunnen uitzien als volgt:

Artikel 133. “Bij de Belgische overheid kunnen een of meer registratiekantoren worden opgericht die ermee worden belast een gebruikersnummer toe te wijzen aan de natuurlijke personen die door die overheid aangeboden elektronische diensten wensen te gebruiken.

Daartoe en om de identiteit van de aanvrager te verifiëren kunnen de registratiekantoren mededeling eisen van de gegevens die voorkomen op de onderstaande documenten :

1° de identiteitskaart bedoeld in artikel 6 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen;

2° de sociale identiteitskaart bedoeld in artikel 2 van het koninklijk besluit van 18 december 1996 houdende maatregelen met het oog op de invoering van een sociale identiteitskaart ten behoeve van alle sociaal verzekerden, met toepassing van de artikelen 38, 40, 41 en 49 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsel

3° elk ander document dat de identiteit van de houder aantoont.

2.2. Wijziging van artikel 134 PW

2.2.1. Artikel 134 PW zegt dat de registratiekantoren en hun onderaannemers toegang hebben tot een aantal gegevensbanken.

Naar analogie met artikel 133 PW, waarin een "generieke" verwijzing wordt opgenomen naar het identiteitsdocument ten einde natuurlijke personen, ongeacht hun nationaliteit, een zo ruim mogelijke toegang te verschaffen tot de elektronische diensten verstrekt door de overheid, wordt ook een "generieke" verwijzing naar de gegevensbanken ingevoegd.

De gegevens die vermeld worden op een "generiek" identiteitsdocument en die krachtens artikel 133 PW moeten meegedeeld worden aan de registratiekantoren of hun onderaannemers, moeten door deze laatste kunnen gecontroleerd worden. Vermits het niet mogelijk is op voorhand vast te stellen aan de hand van welke gegevensbank deze controle kan gebeuren, is een "generieke" verwijzing aangewezen.

Mocht het een "generieke" verwijzing zonder meer zijn, dan zou men kunnen stellen dat ze in het licht van artikel 4, § 1, 3°, WVP overmatig is. Er wordt echter uitdrukkelijk gesteld dat het bevoegde sectoraal comité van de Commissie of bij ontstentenis van een bevoegd sectoraal comité de Commissie zelf daartoe een machtiging zal verstrekken. Dit betekent dat het bevoegde sectoraal comité of de Commissie garant staan voor het in acht nemen van de bepalingen van de WVP.

De Commissie neemt akte van het feit dat wanneer toegang wordt gevraagd tot een gegevensbank die niet tot de bevoegdheidssfeer van een van de sectoraal comités behoort, het de Commissie zelf is die de machtiging zal verlenen. Dit zal onder meer het geval zijn voor de gegevensbanken van een administratie van de gemeenschappen en de gewesten.

2.2.2. De Commissie stelt vast dat de wet de toegang tot de o.a. het Rijksregister, het centraal bestand van identiteitskaarten verleend zonder dat nader bepaald wordt tot welke gegevens deze toegang zich uitstrekt. Niet alle gegevens die in die gegevensbanken opgenomen zijn, zijn relevant voor de controle die de registratiekantoren en hun onderaannemers moeten verrichten.

De Commissie vestigt er de aandacht op dat het feit dat men over een wettelijke toegang tot een databank beschikt, de betrokken instantie niet ontslaat om aan het bevoegde sectorale comité een machtiging te vragen waarin nader bepaald wordt tot welke gegevens van die databank zij concreet toegang heeft. De draagwijdte van de toegang moet immers in het licht van artikel met artikel 4, §1, 3°, WVP getoetst worden aan de finaliteit (art.4, § 1,2° WVP)

Ten einde ieder misverstand daaromtrent uit te sluiten met betrekking tot de "generieke" gegevensbank is dan ook aangewezen dat in dit artikel uitdrukkelijk bepaald wordt dat het bevoegde sectoraal comité van de Commissie of bij gebrek aan bevoegd sectoraal comité de Commissie zelf, via een machtiging zal bepalen tot welke gegevens deze toegang zich uitstrekt. Het 6° dat in artikel 134 PW ingevoegd wordt zou dan als volgt kunnen luiden:

"6° elke andere gegevensbank die wordt beheerd door een administratieve overheid, na machtiging door het bevoegde sectoraal comité van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer of, bij ontstentenis van een bevoegd sectoraal comité, door de Commissie voor de bescherming voor de persoonlijke levenssfeer zelf waarin tevens de gegevens tot dewelke toegang wordt verleend, worden vastgesteld."

OM DEZE REDENEN,

Brengt de Commissie een gunstig advies uit over het aan haar voorgelegde ontwerp tot wijziging van de artikelen 133 en 134 PW, onder voorbehoud van bovengenoemde opmerkingen.

De secretaris,

De voorzitter,

(get.) J. BARET

(get.) P. THOMAS